Hz. Nuh (a.s.), kavminin inanmaması üzerine özetle Rabb'ine şöyle yakardı:

"…Ey Rabb'im! Gerçekten ben kavmimi gece gündüz (imana) davet ettim. Fakat benim davetim ancak onların kaçışını artırdı.

Kuşkusuz sen onları bağışlayasın diye kendilerini her davet edişimde parmaklarını kulaklarına tıkadılar, elbiselerine büründüler, inanmamakta direndiler ve büyük bir kibir gösterdiler.

Sonra ben onları açık açık davet ettim. Sonra, onlarla hem açıktan açığa, hem de gizli gizli konuştum."

Nuh suresi, 5-11. ayetler.

"Nuh dedi ki: Rabb'im! Gerçekten onlar bana karşı geldiler, malı ve çocuğu ancak kendi hüsranını artıran kimselere uydular.

…Ey Rabb'im! Kâfirlerden hiç kimseyi yeryüzünde bırakma!

Çünkü sen onları bırakırsan kullarını saptırırlar; sadece ahlaksız ve kâfir kimseler yetiştirirler.

"

“Nuh Rabb’ine dua edip dedi ki: Ey Rabb’im! Şüphesiz oğlum da ailemde dir. Senin vaadin ise elbette haktır. Sen hâkimler hâkimisin.

Allah buyurdu ki: Ey Nuh! O asla senin ailenden değildir. Çünkü o

Hz. Hud (a.s.)

"Hz. Hud" ve "Âd kavmi" adlarını daha önce duydunuz mu? Bu isimlerle ilgili neler biliyorsunuz?

Tufandan sonra insanlık Hz. Nuh (a.s.)'un üç oğlundan tekrar çoğaldı. Yeryüzü tekrar imar edildi. Hayvanlar, bitkiler tekrar üreyip çoğaldı. Yeryüzü yeniden tufandan önceki hâline döndü. Beşeriyet çoğalıp nüfus artınca insanlar çeşitli kabileler hâlinde dünyanın farklı bölgelerine dağıldılar. Kabileler bulundukları yerleri imar ettiler, oralarda çoğaldılar ve farklı farklı kavimler meydana geldi. Bunlardan biri de Âd kavmiydi.

Âd kavmi, Yemen'in güney tarafında bir vadiye yerleşmişti. Verimli topraklara sahip bir bölgede yaşayan Âd kavminin topraklarında sular şırıl şırıl akıyor, güzel pınarlar meydana geliyordu. Denize yakın olan bu bölge aynı zamanda çok yağış alıyordu. Yöre halkı, topraklarından bol ve iyi ürün elde ediyordu. Suyu bol olan bu bölgede bitkiler, ekinler, yemyeşil ağaçlar, şelaleler bulunuyordu. İnsanlar müreffeh bir yaşam sürüyordu.

Âd kavminin insanları, bulundukları bölgede taşları yonttular. Taş ve kayadan çok gösterişli, sağlam binalar inşa ettiler. Evlerini kalın sütunların üzerine ve yüksek bir biçimde yaptılar. Zamanının en gösterişli, güzel ve meşhur binalarının, bağ ve bahçelerinin bulunduğu şehirlerinden biri olan bu bölgeye "İrem şehri" deniyordu. Bu kentin bağ ve bahçelerinin ününü herkes duymuştu. "İrem bağları" deyimi çok meşhur olmuştu.

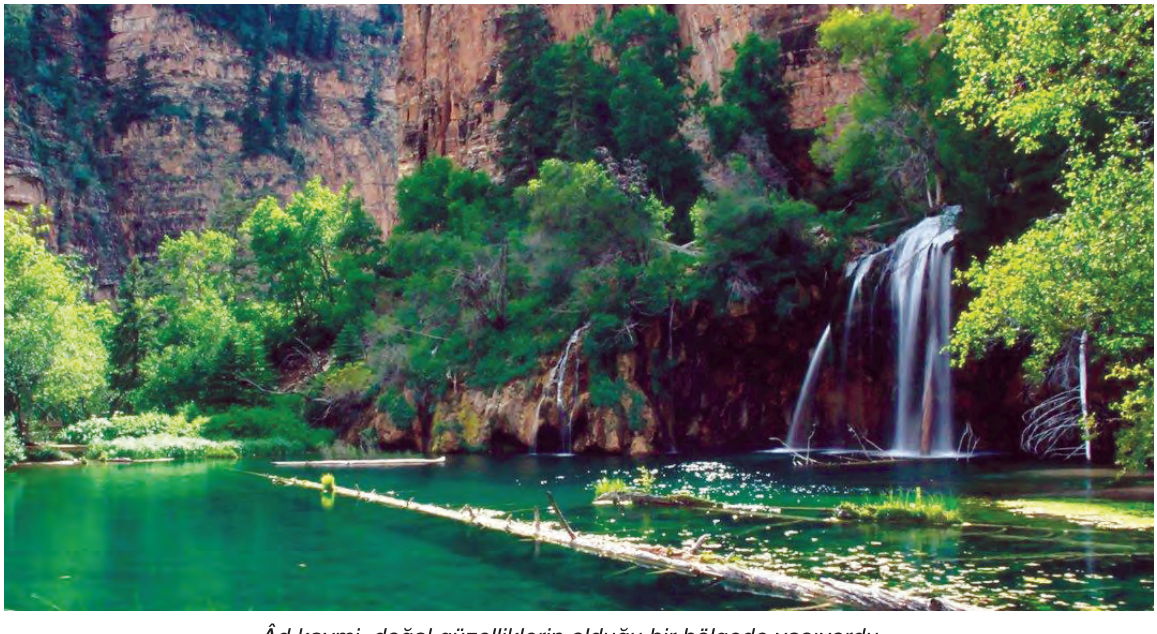

Âd kavmi, doğal güzelliklerin olduğu bir bölgede yaşıyordu.

Âd kavminin insanları, sahip oldukları güzel imkânlar ve kuvvet sebebiyle bir süre sonra şımarmaya başladılar. Sahip oldukları nimetlerin asla ellerinden gitmeyeceğini, kimsenin kendilerine üstünlük sağlayamayacağını düşünür oldular. Başka insanları küçümsüyor, kendilerini onlardan üstün görüyorlardı. Bu düşüncelerle herkese zulmediyor, evleriyle, bağ ve bahçeleriyle, bölgelerinin tabii güzellikleriyle övünüp kibirleniyorlardı. Zaman içinde Allah'ın (c.c.) birliğini, yüceliğini unutup hak yoldan saptılar. Taşları yontup putlar yaptılar. Şeytana uydular, "Bunlar bizim ilahlarımız." dediler ve putlara tapmaya başladılar. Yüce Allah (c.c.), Âd kavmine Hakk'ı ve hakikati hatırlatmak, onları hidayet yoluna eriştirmek için kendi içlerinden biri olan Hz. Hud'u (a.s.) peygamber olarak gönderdi. Hz. Hud'dan (a.s.), kavmini doğru yola çağırmasını istedi.

Hz. Hud (a.s.), Allah'ın (c.c.) emri gereği kavmini doğru yola çağırdı. Onlara Yüce Yaradan'ın birliğini, yüceliğini hatırlattı. Allah'tan (c.c.) başka ilah olmadığını, sadece ona kulluk edilmesi gerektiğini, ibadete layık tek varlığın Rabb'imiz olduğunu ifade etti. Putlara tapmanın kötü ve yanlış bir davranış olduğunu belirtti. Onlara, sahip oldukları imkân ve güzellikler nedeniyle şımarmamalarını, bunların geçici olduğunu ifade etti. Hz. Hud (a.s.), kavmine nasihat etti. Onlara, **"…Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin ondan başka tanrınız yoktur. Siz yalan uyduranlardan başkası değilsiniz."**[1] dedi.

Âd kavmi taşları yontup putlar yapıyor ve bunlara tapıyorlardı.

1. Hûd suresi, 50. ayet.

Âd kavminin insanları Hz. Hud'un (a.s.) davetine şiddetle karşı çıktılar. Ona hakaret ettiler. Hud Peygamber'i akılsızlıkla, yalancılıkla suçladılar. Onun da bir insan olduğunu söyleyerek kendisine inanmayacaklarını söylediler: **"Kavminin ileri gelenlerinden inkâr edenler dediler ki: Şüphesiz, biz seni akıl kıtlığı içinde görüyoruz. Biz senin mutlaka yalancılardan biri olduğuna inanıyoruz."**[1]

Hz. Hud (a.s.) kavminin yalanlamalarına ve hakaretlerine aldırmadan insanları doğru yola çağırmaya devam etti. Her fırsatta yanlışlarından vazgeçmeleri, doğru yola yönelmeleri konusunda onlara nasihat etti. **"Ey kavmim! dedi, ben beyinsiz değilim; fakat ben âlemlerin Rabb'inin gönderdiği bir elçiyim. Size Rabb'imin vahyettiklerini duyuruyorum ve ben sizin için güvenilir bir öğütçüyüm."**[2] dedi onlara.

Hz. Hud'un (a.s.) tüm çabalarına rağmen Âd kavmi inkârcılıklarında direniyordu. Taşlardan, kayalardan kendi elleriyle yaptıkları putlara tapmayı sürdürüyorlardı. Hak ve hakikati kabul etmeme konusunda inat ediyorlardı. Sahip oldukları gösterişli ve sağlam evlerin, güzelliği dillere destan bağ ve bahçelerin asla ellerinden gitmeyeceğini düşünüyorlar ve aşırı bir gurura kapılıyorlardı. "Biz çok güçlü bir kavimiz. Kimse bizi yok etmeye güç yetiremez." diye düşünüyorlardı.

Kavmi, Hz. Hud 'un (a.s.) uyarılarını dinlemedi. İnsanlar azgınlık ve sapkınlıklarında ısrar etmeyi sürdürdüler. Âd kavminin inkârcıları, **"...Sen bizi ilahlarımızdan alıkoymak için mi geldin? Doğru söyleyenlerden isen bizi tehdit ettiğin şeyi başımıza getir, dediler."**[3]

Hz. Hud (a.s.) yıllar süren çabalarına rağmen kavminin iman etmediğini, tuttukları yanlış yolda ısrar ettiklerini görünce üzüldü. Onların putlara tapmaktan vazgeçmeleri, Allah'a (c.c.) iman ve ibadet etmeleri için ne kadar çalışmıştı oysa. Ne kadar çok istiyordu kavminin Yüce Yaradan'a inanmasını, ona kulluk etmesini. Ama olmuyordu işte. İnkârcılıkta direniyorlardı, putlara tapmaktan, kötü davranışlarından vazgeçmiyorlardı. Hud Aleyhisselam'ın tüm iyi niyetli gayretlerine rağmen kendisiyle alay etmekten, ona hakaret ve tehditlerde bulunmaktan geri durmuyorlardı. Bu duygular içinde artık kavminin imana gelmesinden ümidini kesen Hud Aleyhisselam, Rabb'ine yöneldi. Ona el açıp yakardı ve kendisine yardım etmesini diledi Allah'tan (c.c.). **"... Rabb'im! dedi, beni yalanlamalarına karşılık bana yardımcı ol!"**[4] Allahü Teâlâ kutlu elçisini şu sözlerle teselli etti: **"...Pek yakında onlar mutlaka pişman olacaklar!"**[5]

1. Â'râf suresi, 66. ayet.
2. Â'râf suresi, 67-68. ayetler.
3. Ahkâf suresi, 22. ayet.
4. Mü'minûn suresi, 39. ayet.
5. Mü'minûn suresi, 40. ayet.

Allahü Teâlâ, inkârcılıklarında direnen, Yüce Yaradan'ın gönderdiği peygamberle alay eden Âd kavmini cezalandırmayı diledi. Rabb'imiz, onların yaşadığı bölgeye uzun süre yağmur yağdırmadı.

Topraklarına uzun süre yağmur yağmayan Âd kavmi, kuraklıkla imtihan edilmiştir.

Yağmur yağmayınca Âd kavminin topraklarında bitkiler kurudu, tarlalar ürün vermez oldu. Hayvanlar yiyecek bulamadı ve iyice zayıflayıp bir deri bir kemik kaldı. Âd kavmi yağmur yağmadığı için çok telaşlandı. İnsanlar ne yapacaklarını şaşırdılar. Kuyularda bulunan sular çok azdı ve içmeye bile zor yetiyordu. Toprakları, ağaçları, bitkileri, hayvanları sulamak için bir damla su bulamıyorlardı. İlah kabul ettikleri putlara gittiler. Onlara dua ettiler, kendilerine yağmur yağdırmasını istediler putlardan.

Hz. Hud (a.s.), kavmine şöyle dedi: "Ey kavmim! Yanlış yerlerde çare arıyorsunuz. Putlar size ne bir fayda sağlayabilir ne de herhangi bir zarar verebilir. Putlara tapmayı, onlardan yardım istemeyi bırakın. Allah'a (c.c.) iman edin. Ondan bağışlanma dileyin. Ona yakarın. Eğer Rabb'inize dua ederseniz o, içinde bulunduğunuz sıkıntılı durumdan sizi kurtarır. Size yağmur yağdırır."

Kavmi, Hud Aleyhisselam'ı dinlemedi. Ona hakaret ettiler.

Bir gün Âd kavminin insanları gökyüzünde, kendilerine doğru yavaş yavaş yaklaşan bir bulut gördüler. Birden sevinç çığlıkları atmaya başladılar. "**Nihayet onu, vadilerine doğru yayılan bir bulut şeklinde görünce: Bu bize yağmur yağdıracak yaygın bir buluttur, dediler…**"[1] Putlar nihayet dualarını kabul etmişti. Yağmur yağacak, toprakları sulanacak, ürünleri çoğalacaktı. Hayvanlarına içecek su verebilecekler, kuyuları tekrar dolacaktı. Artık yaşadıkları bütün sıkıntılar sona erecekti. Eski güzel günlerine yeniden dönecekler, bolluk ve bereket içinde yaşayacaklardı. Bazı insanlar ekin ekmek için tarlalarını sürmeye başlamıştı bile. Bir kısım insanlar ise putların önünde şarkılar söylemeye, oyunlar oynamaya başladılar.

1. Ahkâf suresi, 24. ayet.

Fakat o anda herkesi şaşırtan bir şey oldu. Birdenbire hava karardı. Gökyüzü simsiyah oldu. Şiddetli bir fırtına başladı. Fırtına kasırgaya dönüştü. Kasırga o kadar şiddetliydi ki ağaçları kökünden söküyor, asla yıkılmaz diye düşünülen sapasağlam evleri yerle bir ediyor, görkemli ve ihtişamlı surları yıkıyordu. Kapı ve pencereler havada uçuşuyor, kum ve çakıl taşları sokaklarda yuvarlanıp gidiyordu. Kulakları sağır eden, derileri kurutan, insanları donduran çok soğuk ve şiddetli bir fırtına esiyordu. Bu fırtınanın önünde canlı ve cansız hiçbir şey duramıyordu. Hayvanlar, bitkiler, ağaçlar, evler, kaleler, surlar yerle bir olmuştu. İnkârcılar panik, telaş ve korku içinde bağrışıyorlar, kaçmaya çalışıyorlardı. Şiddetli fırtına bütün gücüyle günlerce devam etti. Önüne ne geldiyse her şeyi aldı götürdü ve mahvetti. İnsanlar, hayvanlar helak oldu, her şey mahvoldu. Çok yükseklere yapılan bazı evler dışında hiçbir şey kalmadı Âd kavmine ait. Yüce Allah (c.c.), o evleri de sonraki nesillere ibret olsun diye bırakmıştı. Bu afetten sadece Hz. Hud (a.s.) ile ona inananlar kurtuldu. Allah (c.c.) onları esirgedi, korudu. **"Emrimiz gelince, Hûd'u ve onunla beraber iman edenleri tarafımızdan bir rahmetle kurtardık, onları ağır bir azaptan kurtuluşa erdirdik."**[1]

Hud Aleyhisselam kıssasını dikkate alarak aşağıdaki soruları cevaplayınız.

Hud Aleyhisselam'ın kavminin adı nedir ve nerede yaşamıştır?

Hud Aleyhisselam'ın kavminin inancı nasıldı?

Hud Aleyhisselam'ın kavmi Hz. Hud'a niçin karşı çıkmıştır?

Hud Aleyhisselam'ın kavmi nasıl helak olmuştur?

Hud Aleyhisselam'ın kavmi niçin helak olmuştur?

Hz. Hud kıssasından çıkarılabilecek dersler nelerdir?

1. Hûd suresi, 58. ayet.

NOT: Hz. Hud kıssası, Kur'an ayetleri ile M.Âsım Köksal'ın Peygamberler Tarihi adlı kitabı ve Seyyid Kutub ile Abdülhamit Cud-es-Sahhar'ın Kur'an-ı Kerim'den Çocuklara Dinî Hikâyeler adlı eserinden faydalanılarak hazırlanmıştır.

Hz. Salih (a.s.)

Mucize kavramı hakkında neler biliyorsunuz? Bildiğiniz peygamber mucizeleri nelerdir?

Çok eski zamanlarda Şam ile Hicaz arasında, Hicr denilen yerde bir topluluk yaşıyordu. Bu topluluğa Semud kavmi deniliyordu. Semud kavmi güçlü bir topluluktu. Dağlarda, vadilerde kayaları, mermerleri kesip yontar ve biçerlerdi. Yontma taşlardan sağlam evler, büyük havuzlar, görkemli saraylar, gösterişli yapılar inşa ederlerdi. Yeryüzünde kaya ve mermerleri ilk defa yontanların Semud kavmi olduğu rivayet edilmekte, bu topluluğun bu şekilde birçok şehir inşa ettiği belirtilmektedir.[1] Semud kavminin evleri çok sağlam ve gösterişliydi. Duvarları, zeminleri, tavanları yüksekti ve yıkılması neredeyse imkânsızdı. İnsanlar onların gücüne, sanatkârlıklarına hayranlık duyuyor, inşa ettikleri binaların ihtişamını seyretmekten zevk alıyorlardı. Semud kavmi bu gibi özellikleriyle dillere destan bir topluluk olmuştu.

Semud kavmi, yontma taşlardan sağlam evler yapıyordu.

Semud kavminin toprakları çok verimliydi. Geniş bahçelerinde lezzetli ve bol hurmalar, bereketli ürünler yetişirdi. Rahat ve bolluk içinde yaşıyorlardı. Ancak kendilerine verilen nimetler, sahip oldukları güç ve zenginlik onları zaman içinde şımarttı. Semudlular, kendilerine bu nimetleri veren Allah'ı (c.c.) unuttular. Ahiret gününü inkâr ettiler. Taşlardan, kaya parçalarından putlar yapıp bunlara tapmaya başladılar. Sahip oldukları zenginliğin ve gücün asla kaybolmayacağı düşüncesine kapıldılar. Yeryüzünde bozgunculuk yapan sapkın bir kavim hâline geldiler.

1. TDV Kur'an-ı Kerim ve Açıklamalı Meali, s. 159.

Allahü Teâlâ, insanların yanlış yolda olmalarını, ahirette ceza görmelerini istemiyordu. Çünkü Rabb'imiz kullarına karşı son derece şefkatli ve merhametliydi. Onları sahipsiz, kimsesiz, rehbersiz bırakmazdı. Allah (c.c.), doğru yoldan sapanları uyaracak kutlu elçileri her dönemde göndermişti. Yüce Yaradan, her dönemde olduğu gibi kullarına, tuttukları yolun yanlış olduğunu gösterecek bir elçi gönderdi. Semud kavmine, kendi içlerinden, iyi tanıdıkları, güvenilirlik bir insan olan Hz. Salih'i (a.s.) peygamber olarak gönderdi.

Bütün peygamberler, insanlara Allah'a (c.c.) ibadet etmeyi öğütlemiştir.

Salih Aleyhisselam, peygamber olarak görevlendirilince kavmini hidayete, hak yoluna davet etmeye başladı. Onlara, sahip oldukları nimetleri ve gücü verenin Allahü Teâlâ olduğunu hatırlattı. Allah'tan (c.c.) başka ilah olmadığını, sadece ona ibadet edilmesi gerektiğini belirtti. Allah'tan (c.c.) başkasına tapmanın yanlış olduğunu söyleyerek putlara tapmaktan vazgeçmelerini istedi kavminden. Hz. Salih (a.s.) her fırsatı değerlendirip insanlara nasihat etti. Onlara, **"Düşünün ki (Allah) Âd kavminden sonra yerlerine sizi getirdi. Ve yeryüzünde sizi yerleştirdi. Onun düzlüklerinde saraylar yapıyorsunuz, dağlarında evler yontuyorsunuz. Artık Allah'ın nimetlerini hatırlayın da yeryüzünde fesatçılar olarak karışıklık çıkarmayın."**[1] dedi. **"...Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin ondan başka tanrınız yoktur. O sizi yerden (topraktan) yarattı. Ve sizi orada yaşattı. O hâlde ondan mağfiret isteyin, sonra da ona tevbe edin. Çünkü Rabb'im (kullarına) çok yakındır, (dualarını) kabul edendir."**[2] diyerek kavmine nasihat etti.

1. Â'râf suresi, 74. ayet.

2. Hûd suresi, 61. ayet.

Semud kavminin insanları Salih Aleyhisselam'a inanmadı. Onu çok iyi tanımalarına, onun yanlış bir davranışını görmemelerine rağmen Hz. Salih (a.s.)'i yalanladılar. Kendileri gibi bir insanın peygamber olarak gönderilmesini kabullenmek istemediler: **"Aramızdan bir beşere mi uyacağız? O takdirde biz apaçık bir sapıklık ve çılgınlık etmiş oluruz, dediler. Vahiy, aramızda ona mı verildi? Hayır o, yalancı ve şımarığın biridir (dediler.)**[1] Semudlular eskiden Salih Aleyhiselam'ı sevip takdir ediyorlardı ama şimdi söyledikleri kabul edilecek şeyler değildi. Yıllardır devam ettirdikleri inançlarına karşı çıkıyordu Salih Peygamber (a.s.). Atalarının inançlarını değiştirmeye çalışıyordu. Esasen onunla ilgili olarak önceden gayet olumlu düşüncelere sahiptiler. Ancak peygamberlikten sonra tutumları tamamen değişti. **"Ey Salih! Sen bundan önce içimizde ümit beslenen birisiydin. (Şimdi) babalarımızın taptıklarına tapmaktan bizi engelliyor musun? Doğrusu biz, bizi kendisine (kulluğa) çağırdığın şeyden ciddi bir şüphe içindeyiz."**[2] diyerek Hz. Salih'in (a.s.) söylediklerine itiraz ettiler.

Semudlular arasında Hz. Salih'e (a.s.) inananlar olmasına rağmen bunların sayısı çok azdı. Çoğunluk, inkârcılıkta ve tuttukları yanlış yolda ısrarla devam ediyordu. Hz. Salih (a.s.) ise bıkmadan, usanmadan insanları hakka davet etme çalışmalarını sürdürüyordu. Her fırsatta insanları tevhit inancına ve putlara tapmaktan vazgeçmeye çağırıyordu.

Salih Aleyhiselam, insanları hak ve hakikate davet etmeyi kararlı bir şekilde sürdürüyordu. Bir gün kavminin inkârcıları ona dediler ki: "Ey Salih! Yıllardır bizim inançlarımızı kötülüyorsun, putlarımızı aşağılıyorsun. Allah (c.c.) tarafından seçilmiş bir elçi olduğunu iddia ediyorsun. Biz sana inanmıyoruz. Çünkü sen de bizim gibi bir insansın. Bizden bir farkın yok. Eğer sana inanmamızı istiyorsan peygamber olduğunu bize ispat etmelisin. Bunun için de bize, hiç kimsenin yapamayacağı bir şey yapmalısın. Bize bir mucize göstermelisin. Çünkü peygamberler mucize gösterir."

Hz. Salih (a.s.), Allahü Teâlâ'ya ellerini açıp dua etti. "Rabb'im! Kavmim beni yalanlıyor. İnanmamakta ısrar ediyorlar. Onların dediklerine karşı bana yardım et. Onların karşısında beni çaresiz bırakma." diyerek Rabb'ine yakardı.

Allahü Teâlâ, Hz. Salih'e (a.s.) şöyle buyurdu: "Kavmine söyle, şehrin dışındaki büyük kayanın yanında toplansınlar. O kayanın içinden, bir mucize olarak daha önce görmedikleri büyüklükte dişi bir deve çıkacak. Ne kadar sağarlarsa sağsınlar bu devenin sütü hiç bitmeyecek. Fakat onlara iki şart koşacaksın. Birincisi, deveyi serbest bırakacaklar, ona asla eziyet etmeyecek ve rahatsızlık vermeyecekler. Deve istediği yerde, istediği şekilde rahatça dolaşacak. İkincisi de şehrin suyunu bir gün siz içeceksiniz, bir gün deve içecek. Devenin içme hakkı olduğu gün halk asla sudan içmeyecek."

---

1. Kamer suresi, 22-25. ayetler.
2. Hûd suresi, 62. ayet.

Salih Aleyhiselam, kavmini topladı ve onlara, istedikleri mucizeyi göstereceğini söyledi. Deveyle ilgili şartları da açıkladı. Eğer belirtilen şartlara uymazlarsa Allah (c.c.) tarafından ağır bir şekilde cezalandırılacaklarını belirtti. Halk, Salih Aleyhisselam'ın söylediklerini dinledi ve kabul etti. Ertesi gün Semudlular Hz. Salih'in (a.s.) dediği kayanın yanına gittiler. Büyük bir kalabalık toplandı. Herkes büyük bir heyecan ve merak içinde olacakları bekliyordu. Heyecan doruk noktasına ulaşmıştı. İnsanlar neredeyse nefes bile almıyorlar, gözlerini sonuna kadar açmış, kayaya bakıyorlardı.

İnsanlar farklı düşünceler içinde merakla beklerken kaya birden büyük bir gürültüyle yarılmaya başladı. İnsanların gözleri fal taşı gibi açıldı. Herkes şaşkın şaşkın kayaya bakıyordu. Kayanın içinden, böğüre böğüre ve ağzından köpükler saçarak büyük bir dişi deve çıktı. Devenin memeleri sütle doluydu. İnsanlar gördüklerine inanamıyordu. Halk büyük bir şaşkınlık içindeydi. Hz. Salih'in (a.s.) dediği mucize gerçekleşmişti: **"Salih: İşte (mucize) bu dişi devedir; onun bir su içme hakkı vardır, belli bir günün içme hakkı da sizindir, dedi. Ona bir kötülükle ilişmeyin, yoksa sizi muazzam bir günün azabı yakalayıverir."**[1] diyerek halkı uyardı.

Kayadan çıkan devenin şaşkınlığını atlatan halk, kovalarını alıp gelmeye başladı. Herkes kovalarını sütle doldurdu. Bir kadın devenin sütünü sağıyor, o gidince başka biri gelip süt sağıyordu. Ancak devenin sütü hiç azalmıyordu.

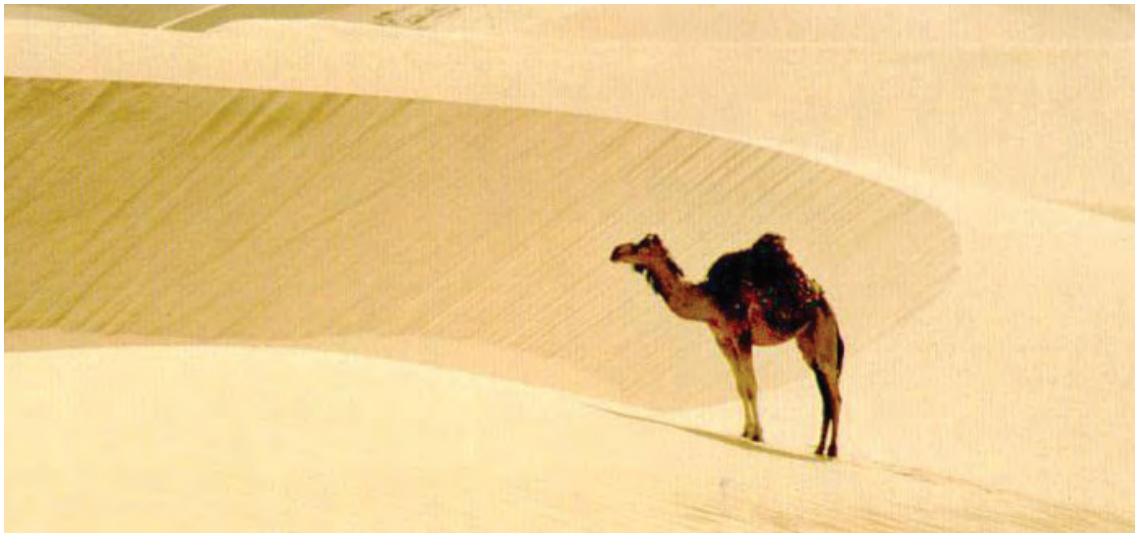

Hz. Salih'e (a.s.) mucize olarak dişi bir deve verilmiştir.

Deve, Salih Aleyhisselam'ın kavmi arasında yaşamaya başladı. Şehrin tüm suyunu bir gün deve, bir gün de Semud halkı içiyordu. Hz. Salih (a.s.), halkını uyarıyordu. Onlara, **"Ey kavmim! İşte size mucize olarak Allah'ın devesi. Onu bırakın, Allah'ın arzında yesin (içsin). Ona kötülük dokundurmayın; sonra sizi yakın bir azap yakalar."**[2] diyordu.

1. Şuarâ suresi, 155-156. ayetler.
2. Hûd suresi, 64. ayet.

İnkârcıların ileri gelenlerinden dokuz kişi bir gece toplandılar. Halkın arasında serbestçe dolaşan deve ve putlarını kötüleyen Hz. Salih (a.s.) onların canını sıkıyordu. Bu işe bir çare bulmaları gerekiyordu. Bir gece oturup ne yapmaları gerektiğini tartıştılar. En sonunda, Hz. Salih (a.s.) ile ailesini ve devesini öldürmenin tek çare olduğuna karar verdiler.

Toplantıda aldıkları karar gereği, ertesi günün gece yarısı toplanıp gizlice devenin yanına vardılar. Deveye iyice yaklaştılar ve onu boğazladılar. Sabah olunca devenin kesildiğini gören Salih aleyhisselam çok kızdı. İnkârcılar Allah'ın (c.c.) emrine rağmen deveyi kesmişler, Yüce Yaradan'a meydan okumuşlardı âdeta. Hz. Salih (a.s.) onlara deveyi kesmekle büyük bir hata yaptıklarını, Allah'ın (c.c.) emrine karşı çıkarak büyük günah işlediklerini ve bunun cezasız kalmayacağını bildirdi. Onlar da Hz. Salih'e (a.s.) meydan okudular: **"Nihayet deveyi kestiler ve Rablerinin emrinden dışarı çıktılar da: Ey Salih! Eğer sen gerçekten peygamberlerdensen bizi tehdit ettiğin azabı bize getir, dediler."**[1] Bunun üzerine, **"Salih o zaman onlardan yüz çevirdi ve şöyle dedi: Ey kavmim! Andolsun ki ben size Rabb'imin vahyettiklerini tebliğ ettim ve size öğüt verdim; fakat siz öğüt verenleri sevmiyorsunuz."**[2]

Hz. Salih (a.s.) kavminin yaptıklarına çok kızdı. Çok uyardığı hâlde onu dinlememişler, deveyi kesmişlerdi. İnkârcıların yaptığı bu hareket bardağı taşıran son damla olmuştu. Hz. Salih (a.s.) onlara, yaptıkları kötü işlerin karşılığı olarak üç gün içinde büyük bir azaba çarptırılacaklarını haber verdi. **"... Salih dedi ki: Yurdunuzda üç gün daha yaşayın (sonra helak olacaksınız)! Bu söz, yalanlanamayan bir tehdit idi."**[3]

İnkârcılar "Dediğin azabı getirebilirsen getir." diye Salih aleyhisselam ile alay ediyorlardı. Aradan üç gün geçmişti. Birdenbire şehir halkı korkunç bir ses işitti. Ses o kadar şiddetliydi ki kulakları sağır ediyordu, kalpleri korku içinde bırakıyordu. Dehşet içinde kalan insanlar ne yapacaklarını şaşırdılar. Sağa sola kaçışmaya, sesin ulaşmayacağı yerlere gitmeye çalıştılar. Ama nafileydi. Yerlerinden bile kımıldayamıyorlardı. Korkunç ses, onları perişan etti. Sesin şiddetinden helak oldular. Korku ve dehşet içinde, oldukları yerde dizüstü çökekaldılar: **"Emrimiz gelince Salih'i ve onunla beraber iman edenleri, bizden bir rahmet olarak (azaptan) ve o günün zilletinden kurtardık. Şüphesiz Rabb'in kuvvetlidir, (her şeye) galip gelendir. Zulmedenleri de o korkunç ses yakaladı ve yurtlarında dizüstü çökekaldılar. Sanki orada hiç oturmamışlardı. Biliniz ki Semud kavmi gerçekten Rablerini inkâr ettiler. Yine bilesiniz ki Semûd kavmi (Allah'ın rahmetinden) uzak kılındı. "**[4]

---

1. A'râf suresi, 77. ayet.
2. Â'râf suresi, 79. ayet.
3. Hûd suresi, 65. ayet.
4. Hûd suresi, 66-68. ayetler.

Not: Hz. Salih kıssası, Kur'an ayetleri ile M.Âsım Köksal'ın Peygamberler Tarihi adlı kitabı ve Seyyid Kutub ile Abdülhamit Cud-es-Sahhar'ın Kur'an-ı Kerim'den Çocuklara Dinî Hikâyeler adlı eserinden faydalanılarak hazırlanmıştır.

Hz. Salih (a.s.) kıssasını dikkate alarak aşağıdaki soruların cevabını boş satırlara yazınız.

Hz. Salih (a.s.) hangi kavme peygamber olarak gönderilmiştir?

.....

Hz. Salih'in (a.s.) kavmi nerede yaşamıştır?

.....

Hz. Salih'in (a.s.) kavminin yaşantısı ve inancı nasıldı?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Hz. Salih'in (a.s.) kavmi, kendilerine gönderilen peygambere niçin inanmadı?

.....

.....

.....

.....

Allahü Teâlâ Hz. Salih'in (a.s.) kavmini nasıl cezalandırmıştır?

.....

.....

Hz. Salih (a.s.) kıssasından çıkarılabilecek dersler nelerdir?

.....

.....

.....

.....